

«Ὅποταν δὲ παρέλθουν τὰ θλιβερὰ συμβάντα,
θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντα'
ἂν δέ, ὡ συμπολιταί, κανένας ἐξ ὑμῶν
εἰς τῆς Εὐρυτανίας ἀνήκη τὸν Νομόν,
τὰς τόσας μου θυσίας ἰδῶν τε καὶ ἀκούσας,
ἂς μὴ μὲ λησμονήσῃ κ' εἰς ἐκλογὰς μελλούσας.

«Καὶ ταῦτα οὕτως ἔχουν, πλὴν νὰ μὲ συγχωρῆτε,
εἰὰν πολλὰ σὰς λέγω, φερέοικοι Σκηνῖται.
Ὁ λόγος μου πιστεύω πῶς σὰς ἀνακουφίζει
κ' εἶναι ἀνάγκη τῶρα τὴν γλῶσσαν μου νὰ λύσω,
διότι ὁ καθείς σας βεβαίως θὰ γνωρίζῃ
πῶς εἶχα δύο χρόνους σχεδὸν νὰ ὀμιλήσω.

Ὁ λόγος τοῦ Μανέτα,
μ' ὀλίγα λόγια σκέτα.

Καὶ εἶπέ κ' ὁ Μανέτας ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας:
«Κ' ἐγὼ σὰς συλλυπούμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας
καὶ σπεύδω ἐκ τῶν πρώτων ἐδῶ νὰ σὰς συνδράμω
κ' εἰπέτε μου τί πρέπει πρὸς χάριν σας νὰ κάμω.
Πραγματικῶς συνέβη ἐκεῖνος ὁ σεισμός
καὶ ἦλθε εἰς τὴν γῆν σας Κυρίου χαλασμός;

«Δὲν ἔμειν' ἕνα σπῆτι ὀρθὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
ποῖος εἶνε δίχως πόδι, ποῖος εἶναι δίχως χέρι;
ἂς ἔλθῃ ἐμπροστά μου, ἂν θέλῃ νὰ πιστεύσω
κ' ἐγὼ τὰ τραύματά του εὐθὺς θὰ θεραπεύσω.
Τίς εἶναι ὁ πτωχεύσας, τίς εἶναι ὁ πεινῶν,
τίς δὲ ὁ πληγωμένος καὶ ὁ ἀποθανών;

«Νομίζω πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μουρμουρίζῃ,
ἀφοῦ μὲ τοὺς παθόντας συμπάσχομεν κ' ἡμεῖς
κ' αὐτὸ σὰς βεβαιῶνω καλλίτερον ἀξίζει
ἀντὶ χρημάτων, ξύλων καὶ πάσης συνδρομῆς.
Συμπάθεια τοιαύτη καὶ τόσα πῆγαιν' ἔλα
μικρὸν δὲν εἶναι πρᾶγμα, δὲν εἶναι παιῖξε γέλα.

«Καὶ Ὑπουργοὶ ἀκόμη σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
περιφρονοῦν γενναίως τὸν σάλον τῆς θαλάσσης,
ἀφίνουν κατὰ μέρος ρουσφέτια κ' ὑποσχέσεις,
διορισμούς καὶ παύσεις καὶ τόσας μεταθέσεις
καὶ ταξειδεύουν τῶρα πρὸς χάριν σας καὶ μόνον,
εἰς τῶν συμπολιτῶν των συμπάσχοντες τὸν πόνον.

«Εἰς τόσας δὲν ἀρκεῖσθε μεγάλας συμπαθείας,
πληνθέστε ἀκόμη καὶ ἄλλας βοηθείας;
Μὰ τάχα ποῖος εἰξεύρει ἂν μὲ σεισμόν κανένα
δὲν εὐρεθοῦν σὰν πρῶτα τὰ σπῆτριά σας κτισμένα
κ' ἴσως αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Ὑψιστος σὰς κάμῃ,
χωρὶς ἐγὼ ἢ ἄλλος κανένας νὰ συνδράμῃ.

«Μὲ τὴν γλυκεῖαν ταύτην κ' εὐφρόσυνον ἐλπίδα
ἀφίνω, συμπολιταί, τὰς πόλεις τῶν παθόντων,
ἀφοῦ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ βάσανά σας εἶδα
καὶ ἤκουσα τοὺς στόνους τῶν νέων καὶ γερόντων.
Ναὶ μὲν κ' ἐγὼ λυπούμαι γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι,
ἄλλ' ὅμως μὲ προσμένουν δασκάλαις καὶ δασκάλοι.»

Ταῦτα λοιπὸν εἰπόντων Μανέτα καὶ Βουλπιώτη,
κατέλαυσαν οἱ θρηνοὶ καὶ τῶν σεισμῶν οἱ κρότοι,
κ' ἀμέσως κάθε σπῆτι ποῦ ἦταν γκρεμισμένο
εὐρέθη ὅπως πρῶτα ἴστη θέσι του βαλμένο,
πρὸς δόξαν τοῦ Ὑψίστου κ' αἰδίων τιμῆν
Βουλπιώτη καὶ Μανέτα καὶ ὄλων μας... Ἀμήν!

Κραπότηκιν συμβουλαί,
δι' ὄλους μας καλάί.

Ἡ πρὸς τοὺς Νέους Ἑκκλησίαις, βιβλίον ἐκ
[τῶν πρώτων,
κατὰ πιστὴν μετάφρασιν τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
πλήρες γενναίων ἰδεῶν καὶ ὄχι ἀλλοκότων,
ὅπου μ' αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι δὲν ζοῦν κτηνώδεις δοῦλοι.
Κ' ἂν γίνουν πρᾶγμα ποτέ, ἢ ἀνθρωπότης ὄλη
τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ θὰ εἶναι περιβόλι.

Ἐνα καλὸν βιβλίον,
πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων.

Ἐτοῦ Σπύρου Κουσουλίνου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ τώρα ἴστους Ἀγίους ἐπῆγε Θεοδώρους,
τῆς Φυσιογνωσίας θὰ εὐρετε βιβλίον
εἰς τόμους δὲ μ' εἰκόνας πολλὰς καὶ διαφόρους.
Γιαννόπουλος δὲ εἶναι ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς
καὶ γ' ἄλλα του βιβλία γνωστὸς Καθηγητής.

Καὶ μερικά,
θεατρικά.

Στεφάνου τὸν νεώτατον καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει
γιὰ τὴν πιστὴν μετάφρασιν Ξανθίππης τῆς τρελλῆς,
ἐλπίζει δὲ πῶς μιά φορά κ' ἀπ' τὸ δ'ικό του χέρι
θὰ ἔβγουν στίχοι κάλλιστοι κ' εἰς ὄλα ἐντελεῖς.

Πλὴν ἀρκετὰ ἐπέτυχε κ' ὑπὸ τῶν διδασκάντων,
ἰδίως διεκρίθησαν Σωκράτης καὶ Ξανθίππη
καὶ ὁ Στεφάνου ἴστην σκητὴν ἐφάνη τέλος πάντων
μικρὸς μικρὸς καὶ κίτρινος ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Καὶ νῦν εἰς γνῶσιν φέρομεν ἀναγνωστῶν καὶ φίλων
πῶς τοῦ Ρωμηοῦ τὰ σύνορα θ' ἀλλάξουν σ' ἄλλο φύλλον,
διότι καὶ ὁ καφφενὲς αὐτὸς τῶν «Εὐφρονοῦντων»,
ἐκείνων τῶν νυχθημερόν δι' ὄλα συζητούντων,
μετεκομίσθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῆς γειτονιάς μας
καὶ δὲν ἀνήκει ὅπως πρὶν ἴστην Περιφέρειά μας.

Τοῦ Ὑψίστου μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων «Εὐφρονοῦντων» — νόκτα ἴμερα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατδούρια